

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **AVALANCHE POSTER, s.r.o.**, IČO: 26231565
se sídlem Brno, Stránského 800/18
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Poledníkem
se sídlem Brno, Příkop 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem a žádal, aby soud určil, že výzva žalovaného ze dne 30. 5. 2013, č. j. MD-15756/2023-930/3 (dále jen „výzva“), byla nezákonným zásahem do práv žalobce, a uložil žalovanému povinnost zdržet se dalšího nezákonného zásahu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

2. Výzvou byl žalobce podle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), vyzván, aby neprodleně, nejdéle do 5 pracovních dnů, odstranil reklamní zařízení nacházející se na pozemku parc. č. 256/12, k. ú. Dolní Heršpice, GPS poloha 49.1588978N, 16.6244708E. V opačném případě žalovaný zajistí zakrytí reklamy a následně odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady žalobce.

II. Obsah žaloby

3. V úvodu podané žaloby žalobce tvrdil, že reklamní zařízení není zaměnitelné s dopravními značkami, světelnými signály, zařízeními pro provozní informace nebo s dopravními zařízeními a nemůže oslnit uživatele dotčené pozemní komunikace nebo jinak narušit provoz na pozemních komunikacích.
4. Namítal, že reklamní zařízení je umístěno v souvisle zastavěném území obce ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, a proto se nenachází v silničním ochranném pásmu dálnice D1. Žalovanému tak není svěřena působnost a ani pravomoc k vydání výzvy. Výzva je tak nezákonná.
5. Dle žalobce je zastavěné území tvořeno budovami, které se nachází v blízkosti předmětného zařízení. Tyto budovy, ač nemají přiděleno číslo popisné, je nutno jednak považovat za budovy vedlejší, které jsou součástí budovy hlavní s přiděleným číslem popisným, a to konkrétně pod adresou Havránkova 30/11, 61900 Brno – Dolní Heršpice, a jednak jde o budovy, kterým skutečně přiděleno číslo popisné ani evidenční nebylo, avšak je třeba vnímat je jako součást zastavěného území. K tomu žalobce poukázal na § 31 odst. 3 zákona o obcích a § 510 odst. 1 občanského zákoníku.
6. S ohledem na výše uvedené měl žalobce za to, že daná výzva je nezákonná a nepřezkoumatelná.
7. Závěrem žaloby žalobce tvrdil, že žalovaný výzvou zasahuje do vlastnických práv žalobce.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. K úvodnímu tvrzení žalobce žalovaný sdělil, že se jedná o výňatek z § 31 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, které se přímo váže k procesu povolování reklamních zařízení.
10. K námitce žalobce, že se reklamní zařízení nenachází v silničním ochranném pásmu dálnice D1, ale v souvisle zastavěném území obce, žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2022, č. j. 62 A 13/2020-159, který se zabýval totožnou námitkou. Dle žalovaného jsou závěry plně aplikovatelné i na projednávanou věc. S ohledem na shora uvedené měl žalovaný za to, že při vydání výzvy nepochybil a že výzva byla zákonná.
11. K žalobcem tvrzenému porušení vlastnických práv žalovaný poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 21/17. Dle žalovaného žalobce zcela pominul otázku ochrany veřejných zájmů, kterou je žalovaný povinen zajišťovat, zejména pak ochranu pozemních komunikací či bezpečnost silničního provozu, která je všeobecně akcentována, a to i na úkor soukromých práv vlastníků či provozovatelů reklamních zařízení založených v minulosti.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

12. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci řízení nevyjádřili s takovým projednáním věci nesouhlas.
13. Soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:
- Podle § 30 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích k ochraně dálnice, silnice a místní komunikace I. nebo II. třídy a provozu na nich mimo souvisle zastavěné území obcí slouží silniční ochranná pásma.
 - Podle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích souvisle zastavěným územím obce (dále jen "území") je pro účely určení silničního ochranného pásma podle tohoto zákona území, které splňuje tyto podmínky:
 - a) na území je postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí,
 - b) mezi jednotlivými budovami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu o 5 m, nebude spojnice delší než 75 m. Spojnice tvoří rohy zvětšeného půdorysu jednotlivých budov (u oblouků se použijí tečny). Spojnice mezi zvětšenými půdorysy budov, spolu se stranami upravených půdorysů budov, tvoří území.
- Ochranné pásmo může být zřízeno s ohledem na stanovené podmínky pouze po jedné straně dálnice, silnice nebo místní komunikace I. a II. třídy.
- Podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podléhá povolení.
 - Podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích silniční správní úřad je povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v rozporu s odstavcem 2, 3 nebo 5 v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem podle odstavce 1, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit. Neučiní-li tak, silniční správní úřad zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně zajistí odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení. Odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.
14. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
15. Předmětem sporu mezi účastníky řízení je otázka zákonnosti výzvy vydané podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.
16. Ustanovení § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích ukládá žalovanému, jako silničnímu správnímu úřadu, povinnost vydat výzvu k odstranění reklamního zařízení při kumulativním splnění dvou podmínek, a to že (1.) reklamní zařízení je umístěno v silničním ochranném pásmu a že (2.) umístění reklamního zařízení nebylo v souladu s § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích povoleno příslušným správním úřadem. Soud předesílá, že mezi účastníky řízení není sporné, že žalobce, jako vlastník předmětného reklamního zařízení, nedisponoval příslušným povolením silničního správního úřadu. Druhou podmínku tak má soud za splněnou.

17. Pokud jde o první podmínku, co se rozumí silničním ochranným pásmem upravuje § 30 zákona o pozemních komunikacích. Zjednodušeně řečeno se silničním ochranným pásmem rozumí v případě pozemních komunikací pruh o určité šířce, který kopíruje trasu dané komunikace. V projednávaném případě byla dotčenou komunikací dálnice (D1), které § 30 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích stanoví šířku ochranného pásma 100 m od osy přilehlého jízdního pásu dálnice. Mezi účastníky řízení není sporné, že předmětné reklamní zařízení se podle § 30 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích nachází ve vzdálenosti do 100 m od osy přilehlého jízdního pásu dálnice.
18. Současně však podle § 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích silniční ochranná pásma platí pouze mimo souvisle zastavěné území obce. Definici souvisle zastavěného území zákon o pozemních komunikacích obsahuje v § 30 odst. 3. Toto ustanovení váže vznik souvisle zastavěného území obce na dvě skutečnosti, a to že a) na území je postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí, a že b) mezi jednotlivými budovami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu o 5 m, nebude spojnice delší než 75 m.
19. Žalobce v podané žalobě tvrdil, že předmětné reklamní zařízení je umístěno v souvisle zastavěném území. Toto tvrzení žalobce rozvinul toliko tím, že zastavěné území je tvořeno budovami, které nemají číslo popisné ani evidenční, ale jsou vedlejšími budovami, které jsou součástí budovy hlavní s přidělaným číslem popisným, konkrétně se jedná o budovu na adrese Brno – Dolní Heršpice, Havránkova 30/11. Uvedené tvrzení žalobce ke zpochybnění závěru žalovaného, že se reklamní zařízení nachází v zastavěném území obce, nepostačuje. Žalobce totiž zcela pomíjí podmínku stanovenou v § 30 odst. 3 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, která existenci souvisle zastavěného území výslovně spojuje s existencí pěti a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí. Poukaz žalobce na existenci jedné budovy s popisným číslem tak není ke zpochybnění závěru žalovaného dostatečný. Budovy, kterým nebylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo, nelze dle § 30 odst. 3 písm. a) zákona o pozemních komunikacích zohlednit. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit odkaz žalobce na § 31 odst. 3 zákona o obcích a § 510 občanského zákoníku. Právní úprava obsažená v zákoně o pozemních komunikacích, konkrétně v § 30 a násl., je zcela jednoznačná.
20. Na základě shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že v projednávaném případě žalobce nezákonnost výzvy neprokázal. Pro úplnost soud uvádí, že bylo výlučně na žalobci, aby tvrdil rozhodné skutečnosti prokazující nezákonnost zásahu žalovaného (viz § 82 s. ř. s.).
21. K tvrzení žalobce o nepřezkoumatelnosti výzvy soud připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 7 As 397/2018-35, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „[V]ýzva k odstranění reklamního zařízení dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, musí jasně stanovit, komu je ukládána povinnost konat, v čem přesně tato povinnost spočívá, dokdy má být splněna a jaké mohou být následky jejího případného nesplnění. Právní úprava naopak nevyžaduje, aby jejím obsahem bylo rovněž uvedení úvah, na jejichž základě silniční správní orgán dospěl k závěru, že je splněna zákonem stanovená podmínka umístění reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu.“. Dle soudu předmětná výzva uvedené podmínky splňuje. Z výzvy jednoznačně vyplývá, že povinnost spočívající v odstranění reklamního zařízení specifikovaného GPS polohou a parcelním číslem pozemku, na kterém se nachází, byla uložena žalobci, přičemž tuto povinnost měl žalobce splnit ve lhůtě 5 pracovních dnů. V případě nesplnění uvedené povinnosti byl žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

upozorněn na to, že reklamní zařízení bude nejprve zakryto a následně odstraněno na jeho náklady. Při vydání výzvy žalovaný splnil veškeré formální náležitosti, které na výzvu klade zákon o pozemních komunikacích a judikatura Nejvyššího správního soudu. Nelze tak přisvědčit tvrzení žalobce, že výzva je nepřezkoumatelná.

22. Tvrzení žalobce, podle kterého předmětné reklamní zařízení není zaměnitelné s dopravními značkami, světelnými signály, zařízeními pro provozní informace nebo s dopravními zařízeními a nemůže oslnit uživatele dotčené pozemní komunikace nebo jinak narušit provoz na pozemních komunikacích, neshledal soud relevantní. Uvedené tvrzení představuje pouhou citaci § 31 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích upravující podmínku, za kterou lze zřídit a provozovat reklamních zařízení. V situaci, kdy žalovaný přistoupil k vydání výzvy k odstranění předmětného reklamního zařízení podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích a žalobce nečiní sporným, že nedisponuje příslušným povolením pro dané reklamní zařízení, však toto tvrzení nemá místo.
23. Soud neshledal důvodnou ani námitku, ve které žalobce rozporoval pravomoc a působnost žalovaného k vydání výzvy. Žalovaný je podle § 40 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích silničním správním úřadem. Podle § 40 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích pak žalovanému náleží působnost ve věci dálnic, tedy včetně stanovení silničního ochranného pásma dálnic. Soud výše dospěl k závěru, že žalobce neprokázal tvrzení o umístění reklamního zařízení v zastavěném území obce. Neprokázal-li žalobce tvrzení, že se předmětné reklamní zařízení nachází v zastavěném území obce, nelze přisvědčit ani námitce žalobce zpochybňující pravomoc a působnost žalovaného, které z tohoto neprokázaného tvrzení vychází.
24. K tvrzení žalobce, podle kterého došlo výzvou k zásadnímu zásahu do vlastnických práv žalobce soud ve shodě s žalovaným odkazuje na náleze Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 21/17, ve kterém Ústavní soud dospěl k závěru, že „[O]právnění vlastníků užívat věci není bezbřehé a podléhá omezením stanoveným předpisy veřejného práva. Nespornou je navíc skutečnost, že zřizování a provozování reklamních zařízení je od počátku existence zákona č. 13/1997 Sb. předmětem zvláštní cílené veřejnoprávní regulace, která s sebou přináší, a to obdobně jako v jiných oblastech lidských činností, hospodaření a správy, různá omezení vlastnického práva, jež jsou pro adresáty právní regulace závazná. Za podstatné je nutno považovat také to, že obsahem právní úpravy není odnímání vlastnického práva. Přípustné je jeho omezení zákonem z důvodu ochrany práv druhých a ochrany veřejného zájmu. S ohledem na povinnost šetřit podstatu a smysl vlastnického práva [čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“)] však nesmí být vlastnické právo omezeno ve větší než přiměřené míře a pouze tehdy, když je to nezbytné. Je nutno posuzovat, zda omezení užívání majetku z hlediska čl. 11 odst. 3 Listiny sleduje legitimní cíl, zda je v souladu s vnitrostátním právem a zda je přiměřené ve vztahu ke sledovanému cíli. Při srovnání a hodnocení zájmu na dosažení jasně a zřetelně formulovaného veřejného zájmu na straně jedné a připomenuté podstaty imperativu stanovícího pro vlastníka reklamních zařízení určité limity zdrženlivosti (srov. čl. 11 odst. 3 Listiny) na straně druhé, je nutno konstatovat, že je to právě veřejný zájem, který v podobě zajištění či zvýšení bezpečnosti silničního provozu a ochrany života a zdraví jeho účastníků je v podmínkách dálnic a silnic I. třídy jednoznačně zájmem převažujícím.“. Na základě uvedeného nálezu soud dospěl k závěru o nedůvodnosti námitky žalobce.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem není důvodná, neboť výzva byla vydána v souladu s § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu důvodně vynaložení náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. října 2023

Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.